

Et mere officielt Navn har hun ogsaa faaet i D. K., og det vil jeg tilskrive mig lidt af Æren for, nemlig Fru Bojsen Møller. Da jeg kom ind i Fællesstyrelsen, blev hun altid kaldt Fru Møller, men jeg begyndte saa at kalde hende Fru Bojsen Møller og spurgte hende, hvorfor hun ikke vilde have sit eget Navn med. Det vilde hun gerne — hun véd nok, at Navnet Bojsen har en god Klang i Danmark — og nu har det Navn slaaet til den Grad igennem, at selveste Berlingske Tidende kalder hende Fru Bojsen Møller.

Var der en god Sag, som skulde bæres frem, altid var Mor Jutta rede med et rundeligt Bidrag, hvorvel hun ingenlunde er Kapitalist.

Som Æresformand har hun ikke svigtet D. K., men overværer for det meste vore Fællestyrelsesmøder og Forretningsudvalgsmøder, og kan hun, kommer hun til vore aarlige Fællesmøder og aabner ofte nogle af Møderne, og saa snart hun viser sig paa Talerstolen, bryder der altid en Jubel ud. —

Fru Bojsen Møller har haft den store Glæde som Æresformand at opleve, at vi Kvinder fik politiske Borgerrettigheder, og at gaa med i Toget til Konge og Regering, og dette har sikkert været et af de glædeste Øjeblikke i hendes Liv.

Som en Tak for alt det, Fru Bojsen Møller har været for D. K., har det været D. K.s Ønske at sætte hende istand til at gøre det, som ligger hendes kærlige Natur nærmest: grundlægge et Legat for uformuende Kvinder, der vil uddanne sig til selvstændigt Erhverv; og det har været os en stor Glæde igaar at meddele hende, at et sligt Legat er grundlagt med 5000 Kr., saaledes at det en Gang, naar Dyrtiden holder op, stadig vil kunne øges ved Gaver fra Sagens Venner. Den første imponerende Forøgelse har det faaet ved, at Fru Bojsen Møller igaar lagde 1000 Kr. til Summen, noget vi er usigelig taknemlige over.

D. K. er stolt over at have vokset sig saa stort og stærkt, at det selv kan hædre sine egne, og vi er lykkelige over at Medlemmerne at være sat i Stand til at grundlægge dette smukke Legat.

Legatet skal jo bære Fru Bojsen Møllers Navn og vil gennem Tiderne — naar alle vi, som er her til-

stede har lukket vore Øjne — altid minde Efterslægten om, at D. K. har haft en inderlig kær, elskelig og afholdt Formand som hed Jutta Bojsen Møller!

Alle tilstedeværende vil sikkert af Hjertet raabe et: Længe Leve Jutta Bojsen Møller.

Jutta Bojsen-Møllers Tale.

Ved Festen paa min 70 Aars Fødselsdag sagde jeg: „70 Aar er Støvets Aar, og hvad vi mere faar er Tilgift.“ Nu i Dag har jeg faaet 10 Aar i Tilgift, og dem er jeg inderlig taknemmelig for, thi i disse 10 Aar oplevede vi Sejren, som vi havde kæmpet og stridt for i de mange og trange Aar.

Et lille Træk af Modstand viser, hvad vi havde at kæmpe imod. Efter at Juni-Grundloven af 1849 var traadt i Kraft blev der i Landstinget sagt: „Nu kan vi vadske vore Hænder, for nu har vi givet alle dem Valgret, som var værdige dertil, for man vil vel ikke forlange, at vi skulde give Fruentimmere, Fattiglemmer og Forbrydere Valgret.“

Glæden var stor den 5. Juni 1915, vi glemmer aldrig Valgretstoget og vore Efterkommere vil ogsaa altid høre om det. Himmelbjergsturen, hvor jeg plantede et Egetræ, heller ikke den glemmer jeg nogen Sinde. Træet staar nu i sin fulde Kraft og kan maaske blive en af de tusindaarige Ege, der med sin Indskrift skal minde Efterkommerne om den 5. Juni 1915.

Vi har jo rigtignok ikke set Sejrens Frugter. Grundloven ligger gemt i Sølvskrinet, men den kommer jo ud engang, og jeg vil nok ønske, at jeg kunde faa endnu en lille Tilgift, saa jeg kunde faa at se, hvordan den Ting vil gaa til.

Eftertiden skal afgøre, om vi faar Stene for Brød. Vi har hørt mange Spaadomsord i den Retning. Vi har hørt om, hvorledes vi som Vælgere vil rende fra Hjem, Mand og Børn. Det har ikke anfægtet os meget. Lige saa umuligt som det er at faa et Æbletræ til at bære Pærer, lige saa umuligt er det for Kvinderne at forsømme deres kvindelige Opgaver.

Det Ord, der fra Modstandernes Side har gjort stærkest Indtryk paa mig, er et Ord fra Alfred Poulsen i *Ryslinge*. Han sagde engang: „Hvad I vinder i Magt, taber I Ind-

flydelse.“ Jeg sagde engang til ham, at jeg havde tænkt meget paa disse Ord og var kommen til det Resultat, at Indflydelse uden Answer var forfærdelig farlig, hvad jo ogsaa Historien viser. Det kunde han ikke nægte: „Men,“ tilføjede han, „pas paa, at I ikke mister Jeres Kvindelighed, det stærkeste I har.“

Bjørnstjerne Bjørnson sagde, at Kvindeligheden er den stærkeste Magt i Verden. Grundtvig kalder den „Mildhedsmajestæten“. Mister vi ikke vor Kvindelighed, da er der ingen Fare ved at have Magt. Kvindeligheden er en Gave fra den store Mildhedsmajestæt heroven til, og har vi ham i Haanden, saa farer vi ikke vild.

Jeg retter en hjertelig Tak til alle de Tilstedeværende, særlig og mest dog til Dansk Kvindesamfund, der har foranstaltet denne Fest for mig. Om Legatet, den smukke Tanke, som Dansk Kvindesamfund har villet glæde mig med, har jeg bedt min selverhvervende Datter at tale.

Her vil jeg slutte med det Ønske, at Dansk Kvindesamfund maa faa Fremtid, som det fik Minder.

Dr. Eli Møllers Tale.

Mor har ønsket, at jeg her i Aften skulde sige nogle Ord i Anledning af det Legat, Dansk Kvindesamfund har stiftet og som bærer Mors Navn. —

Jeg vil da paa Mors og Børnenes Vegne takke D. K. for denne smukke Tanke.

Jeg ved af Erfaring lidt om, hvor betydningsfuld en lille Sum kan blive for den, der kæmper for at vinde frem. — Trehundrede Kroner, som vel er den Sum, der foreløbig vil kunne uddeles i Rente af Legatet, satte saa at sige mig i Skub paa et vigtigt Punkt af mit Liv. —

Da Mor blev gift og kom fra et Hjem, hvor man var, om ikke forvænt, saa dog i hvert Tilfælde saa godt vant, at man fik Sukker paa Vandgrød, viste det sig, at min Far fandt, at den Skik var en overordentlig stor Luksus. Den første Skærmydsel mellem de to Ægtefolk blev: Sukker eller ikke Sukker paa Vandgrøden. —

Kort Tid efter deres Bryllup skrev en af mine Morbrødre til Mor og bad hende laane sig en